

Alojz JEMBRIH

H A I K U

+++

Pun iščekivanja.
Čemprez
pod snijegom.

...

U tihi okvir
noć je uramila
Tvoju sliku.

...

U Tvom naručju
dječak,
Jabuka u krošnji!

...

Jesen
na krilama
ptica.

...

Jaglac sabire
sunce
u trubu.

...

Na raskršću
tvojih i mojih misli
jablan čežnje.

...

U sjeniku
miris
mrtvih trava.

...

Titraji
svjetla. Ulica
plovi!

...

Sve njive izorane -
žuljevi.
Umor u predvečerje

...

Osušeni list
kupine-
prolazi mladost!

...

Osamljene jele.
Čežnja na
mom ramenu.

...

Pjesma zrikavaca
dopire kroz prozor.
Berba u mom kraju!

...

Bijeli vijenac
na glavi trešnje.
Stigo je zaručnik!

...

Prošla su čekanja.
Cvijet
netaknut.

...

Mahovina.
Zaboravljena prošlost
na krovu kuće.

...

Plašljiv dječak.
Sumrak na ledjima
konja.

...

Šum potoka
ispire
dno.

...

Tvoju sam udaljenost
zadržao u rukama...
Ostao sam sam.

...

Svjetlucave školjke.
Ribe!
Sunce na dnu mora!

...

Pod poklopce
džepova
sakrivam zimu.

V I O L A P R O M I S S I O N I S

U srijedu u devet sati, pred "unijem".
 Da, bit će fino. Na mokroj ulici sretah nepovjerljiva
 lica prolaznika i gubeći nadu čekam pred "unijem" do pola
 deset. Istina je, nema predavanja, al ipak, ona je tako
 rekla. Ona će doći, jer je rekla. Doći će, jednostavno,
 da održi svoje obećanje. Ali vrijeme je govorilo drugačije,
 sasama drugačije i na kraju, daleko, nije došla. Možda je
 zaboravila ili...A možda je smatrala da će to biti uz
 put; i da bi to ipak tako moralo biti. Uz put!
 Ne - ne trebam uzputnog obećanja, samo direktne osnove
 zadanih riječi i ne marim više za ono do čega mi je bilo
 stalo.

Ne znam, zašto žive dobri ljudi mekane i
 osjećajne naravi, zašto postoje pjesnici i dobroćudni u-
 mjetnici, ako su već tako nepotrebni i suvišni? Nek kr-
 vavi srce i jednom će prestati i tad će samo dim cigarete
 vitlati plavi pogled u toploj sobi tuđinaca i maknut ću
 nogu, a u obraz primiti zaušnicu iskrenog prijatelja "ne-
 kadašnje" prošlosti. Vjetar me nosi - nek me nosi i - znam
 da će udariti samnom o neku stijenu i vidjet ćeš sliku,
 moj otisak. Prepoznat ćeš, al ne ćeš priznati - smijati ćeš se.

No, možda je ipak samostan šutnja...Ne znam,
 al moj je život lutnja i ne trebam radosti, nidom, ni pri-
 jatelja, ni ni svijeta vidjet, ni gledat do krvi što kapi
 lagano, al uz bol, iz srca ljubavi prema onomu što uništava
 i nagrdjuje diranje žica na šumskim granama.

Nismo bili maleni -iako djeca- al umrli davno
 i, evo, dok sjedim na vlastitom grobu, pišem Ti tuđom ru-
 kom, jer mojom brišem suze i radujem se što sam mrtav, jer
 znam da više ne trebam nikoga do melema sjete kojim se hra-
 nih još tad, kad sam pio majčino mlijeko.

Nekoć je lijepo pročitati napisanu riječ u iz-
 vježbanom i vještom stilu, al dok izmrljaš srce - vlastito
 srce - po papiru što nadjoh na smetištu, suze vire na pro-
 zore zjenica i jecaj je pratnja Nesvakidašnjemu Džezu.

Gržno je plivati u januarskoj vodi, dok ti
 sante leda spriječavaju put, al mišice malaksavaju zato i
 bit će kraj ovoj hladnoći što zobe na dnu srca. Evo,
 prevrćem Tvoje riječi i prave, procvale, pune mirisa cvi-
 jetove, al ipak, ne osjetiš njihove prisutnosti, jer izče-
 zavaju u dolini razočaranja i ne mogu Ti donijeti sjemena
 cjepke uvenuča treperećih dokaza. Al, da, ponos - Ponos
 i Ponos - kod Nje, kod Tebe, kod mene - ne, neman ga - davno
 je pokopan i volio bi da bio još jednostavniji nego o-
 bičan točak što se mrvl pod teretom u brijegu kamena i
 smrekove šume u blizini Tvog srca...

Mato Knežić

U srijedu; Beč, 20. siječanj, 1971.